

Arrest

nr. 209 684 van 20 september 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KEMPENEER
Lambermontlaan 368/5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2018 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 februari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KEMPENEER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 april 2011 een asielaanvraag in. Hij wordt op 27 juni 2011 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend als vluchteling.

1.2. Verzoeker wordt door de rechtbank van eerste aanleg van Brussel veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van vier jaar, met uitstel van vijf jaar voor de helft wegens lidmaatschap van een criminele organisatie, afpersing en het uiten van bedreigingen.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 19 mei 2016 een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Bij arrest met nummer 174 006 van 2 september 2006 wordt de intrekking van de vluchtelingenstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd.

1.4. Verzoeker wordt door het hof van beroep van Brussel op 12 juli 2016 veroordeeld tot een gevangenisstraf van dertig maanden wegens poging tot afpersing en opzettelijke slagen en verwondingen.

1.5. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 9 februari 2018 een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf. Deze beslissing, die verzoeker luidens het verzoekschrift op 13 februari 2018 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"[...] Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om redenen van openbare orde:

Op 21/04/2011 diende u een asielaanvraag in. Op 27/06/2011 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend, een beslissing die u op 28/06/2011 in kennis werd gebracht. Als een gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u op 29/02/2012 een B-kaart afgeleverd, momenteel geldig tot 14/03/2022.

Op 26/06/2015 werd u door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Brussel veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel van 5 jaar voor de helft, voor feiten die zich tussen 01/06/2014 en 03/10/2014 afspeelden. U maakte zich bewust en vrijwillig schuldig aan: deelname aan een criminele organisatie die gebruik maakt van intimidatie, bedreiging, geweld, bedrieglijke handelingen of corruptie of gebruik maakt van commerciële of andere structuren ten einde het plegen van de misdrijven te vergemakkelijken of te verbergen; aan poging tot afpersing door middel van geweld of bedreigingen, met de omstandigheden dat de inbreuk door twee of meer personen werd gepleegd, bij nacht, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen werden gebruikt of getoond of dat de schuldige deed geloven dat hij gewapend was en dat de schuldige een voertuig of ieder ander vervoermiddel, gemotoriseerd of niet, heeft gebruikt om het misdrijf te vergemakkelijken of om zijn vlucht te verzekeren; aan bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met een aanslag tegen personen of eigendommen.

Dientengevolge werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 06/11/2015 een verzoek tot intrekking van uw vluchtelingenstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus, werd u op 11/05/2016 door een medewerker van het CGVS gehoord teneinde u de kans te bieden argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus. U verklaarde daarbij dat u zichzelf niet als een gevaarlijk persoon beschouwt, dat u voortaan het beste van uzelf wil geven en dat u in België verblijvende familie heeft.

Op 19/05/2016 heeft het CGVS uw vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het CGVS oordeelde dat, gezien de door u gepleegde feiten, uw vluchtelingenstatus diende te worden ingetrokken. Het CGVS stelde dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u geen enkele vorm van respect toont voor de fysieke en psychische integriteit van anderen. Het gaf aan dat in het vonnis d.d. 25/06/2015 vastgesteld werd dat de door u gepleegde feiten wijzen op een totaal gebrek aan moreel besef en een gevoeligheid van onveiligheid genereren. Het CGVS verwees naar het vonnis d.d. 25/06/2015 waarin vermeld wordt dat uw gedrag en ingesteldheid een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en fysieke veiligheid van de bevolking vormen en uit uw handelingen een volgehouden criminele ingesteldheid naar voren komt, waardoor het geenszins uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Geconcludeerd werd dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een gevaar voor de samenleving vormt.

In deze beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus stelt het CGVS dat het van oordeel is dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Albanië, aangezien een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 18/06/2016 diende u tegen deze beslissing van het CC VS een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 06/09/2016 besloot de RW de beslissing van het CGVS tot intrekking van uw vluchtelingenstatus te bevestigen, waardoor deze beslissing d.d. 19/05/2016 definitief werd.

Hoewel u zelf aangaf voortaan 'het beste van uzelf te willen geven', werd u op 12/07/2016 door het Hof van Beroep van Brussel opnieuw definitief veroordeeld, ditmaal tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor volgende feiten: poging tot afpersing door middel van geweld of bedreigingen, met de omstandigheden dat de inbreuk door twee of meer personen werd gepleegd, bij nacht, dat wapens of op

wapens gelijkende voorwerpen werden gebruikt of getoond, of dat de schuldige deed geloven dat hij gewapend was en dat de schuldige een voertuig of ieder ander vervoermiddel, gemotoriseerd of niet, heeft gebruikt om het misdrijf te vergemakkelijken of om zijn vlucht te verzekeren; aan opzettelijke slagen en verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende; aan opzettelijke slagen of verwondingen, in staat van wettelijke herhaling.

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat u, door uw persoonlijk gedrag, de openbare orde herhaaldelijk heeft geschaad en een gevaar vormt voor de samenleving.

Gezien uw vluchtelingenstatus ingetrokken werd op grond van artikel 55/5/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen een einde te maken aan uw verblijf om redenen van openbare orde.

U werd op 16/12/2016, tijdens uw verblijf in de gevangenis van Sint-Gillis, in het licht van de herevaluatie van uw verblijfsrecht gehoord door een medewerker van de DVZ. Daarbij verklaarde u geen identiteitsstukken meer te bezitten, niet ziek te zijn, geen duurzame relatie te hebben in België, noch kinderen en dat uw ouders, zus, broer evenals ooms en tantes op het Belgisch grondgebied verblijven. U gaf tot slot aan in geval van een terugkeer naar Albanië ernstige problemen te riskeren.

Op 13/03/2017 werd u uit de gevangenis van Sint-Gillis vrijgelaten. Op 23/11/2017 werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd verstuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). Uit informatie vanwege de postdiensten blijkt dat dit aangetekend schrijven afgeleverd werd op 27/11/2017. Aangezien wij geen reactie op onze vraag ontvingen, stellen wij vast dat u geen gebruik maakt van de mogelijkheid om alle elementen of documenten aan te reiken, wat tot gevolg heeft dat bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van verblijf door de DVZ enkel rekening kan worden gehouden met de actueel voor de DVZ in uw dossier beschikbare elementen.

In toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 21/04/2011 verklaarde dat u het Rijk op 20/04/2011 binnenkwam. Hieruit volgt dat u het grootste deel van uw leven elders dan in België doorbracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u meer dan 6 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. Ook werden wij niet in het bezit gesteld van elementen of documenten die er op wijzen dat u gedurende uw verblijf in België een officiële tewerkstelling op de reguliere arbeidsmarkt genoot. Bovendien legde u geen documenten voor waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, evenmin legde u een attest van inburgering voor. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen.

Integendeel blijkt uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in twee definitieve veroordelingen van respectievelijk 4 jaar en 30 maanden gevangenisstraf ten gevolge lidmaatschap van een criminele organisatie, afpersing bij nacht en met het gebruik van wapens, het uiten van bedreigingen en opzettelijke slagen en verwondingen, dat u een gevaar vormt voor de samenleving en een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. We herhalen bovendien dat u in het kader van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus aan het CGVS verklaarde voortaan 'het beste van uzelf te willen geven', maar nadien opnieuw veroordeeld werd voor strafrechtelijke feiten die resulteerden in een gevangenisstraf van 30 maanden. Uit dit recidief gedrag blijkt dat u een totaal gebrek aan moreel besef en schuldinzicht heeft en er geen verbetering kon worden vastgesteld aangaande uw persoonlijk gedrag.

De enige band met de Belgische samenleving die u aangaf, betreft de aanwezigheid in België van uw vader, moeder, broer en zus, evenals enkele ooms en tantes. U gaf aan geen duurzame relatie, noch kinderen in België te hebben. Nazicht leert dat uw ouders, broer en zus effectief legaal in het Rijk verblijven, dit in hun hoedanigheid van erkende vluchtelingen. We wijzen er evenwel op dat het loutere feit dat uw ouders, zus en broer legaal in het Rijk verblijven op zich niet volstaat om de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) te rechtvaardigen. Bovendien staat niet vast dat er tussen deze volwassenen andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve banden. We wijzen er ook

op dat het feit dat u familie in België heeft u niet belette bijzonder ernstige misdrijven te plegen. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Daarnaast verklaarde u tijdens uw hoorrecht d.d. 26/12/2016 dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst ernstige problemen riskeert. We merken evenwel op dat deze beslissing enkel betrekking heeft op uw verblijfsrecht in België en u geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, waardoor u noch direct, noch indirect naar uw land van herkomst zal worden teruggeleid.

Derhalve kunnen we enkel concluderen dat uw persoonlijk gedrag van die aard is dat u de openbare orde herhaaldelijk dusdanig ernstig heeft geschaad dat de door u aangehaalde familiale banden in België een behoud van uw verblijfsrecht niet kunnen rechtvaardigen.

Om hogervermelde redenen wordt er krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf om redenen van openbare orde.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesamenvatting neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, bij gebrek aan een uiteenzetting van de middelen in het inleidend verzoekschrift.

3.2. De Raad merkt op dat verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift duidelijk onder meer de schending aanvoert van de artikelen 20 en 23 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij tevens – weliswaar summier – uiteenzet waarom hij deze wetsbepalingen geschonden acht. Het inleidend verzoekschrift bevat aldus wel degelijk een ontvankelijk middel. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota met opmerkingen, wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Uit onderstaand betoog kan afgeleid worden dat verzoeker in een enig middel een schending beoogt aan te voeren van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 20 en 23 van de Vreemdelingenwet en van een op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste.

Hij verstrekt volgende uiteenzetting bij zijn middel:

“1 In limine litis.

Nietigheid van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is ondertekend door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

De bestreden beslissing bij gebreke van vermelding van de datum dient nietig te worden verklaard.

In ondergeschikte orde.

Wat betreft de motivering van de bestreden beslissing.

De beslissing van de heer Staatssecretaris beperkt er zich toe tot het vermelden van beslissingen van de gerechtelijke uitspraken van 26.06.2015 en van 12.07.2016 voor feiten gepleegd in 2014 en van menig is dat deze veroordelingen van die aard zijn om bij toepassing van artikel 21 te doen.

Dat de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld gepleegd werden in 2014 toen verzoeker 22 jaar oud was en op de onjuiste personen is gevallen.

Dat is casu geen sprake kan zijn van schending van de openbare orde.

Op te merken valt dat een uitwijzingsbesluit dat volgt op een strafrechtelijke veroordeling schendt de artikelen 20 en 23 van de Vreemdelingenwet, wanneer ze zich in haar motivatie beperkt tot enkel te

verklaren dat betrokkene een bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en wanneer ze, in dat opzicht, enkel verwijst naar de strafrechtelijke veroordelingen op zich.. In de beslissing client de minister minstens, op een bondige manier de concrete feiten aan te tonen die tot die veroordeling geleid hebben en die hem doen oordelen dat de vreemdeling, door zijn persoonlijk gedrag, een bedreiging vormt voor de nationale veiligheid en de openbare orde. RvS 21 juni 1984, nr.24.473, Race 1115-1118.

3. WAT BETREFT DE ARGUMENTEN VAN VERWERENDE PARTIJ.

1) Wat betreft de opgeworpen onontvankelijkheid op basis van art. 39/69 § 1 alinea 2 van de wet van 15-12-1980.

In het inleidend verzoekschrift zijn de feiten voldoende uiteengezet en werd in limine litis de nietigheid van de beslissing ingeroepen gezien zij geen datum heeft.

De uiteenzetting van een middel vereist zowel dat de geschonden geachte rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In casu kan worden vastgesteld dat het verzoekschrift op basis van concrete argumenten demotivering van de bestreden beslissing betwist, zodat op dat vlak aan de wettelijke bepalingen is voldaan.

Vaste rechtspraak. Zie bv. RvV 17 augustus 2007, nr. 1.284; RvV 27 juni 2008, nr. 13.355 ; RvV 22 maart 2011, nr. 58.279; RvV 4 februari 2013, nr. 96.555.

2) In ondergeschikte orde. wat betreft ten gronde.

Verzoeker heeft voldoende in rechte zijn middelen ontwikkeld in zijn inleidend verzoekschrift en laat tevens gelden dat de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker geen rekening houdt met de beslissing van het C.G.V.S. van 19-05-2016 tot intrekking van het vluchtelingenstatus van verzoeker, en waarbij verzoeker noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Albanië en een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Een verwijdering van verzoeker naar een ander land als Albanië is onmogelijk gezien verzoeker van Albanese nationaliteit nooit in een ander land als Albanië heeft verbleven."

4.2. Wat vooreerst het gebrek aan een datum op de bestreden beslissing betreft, wijst de Raad erop dat in de kennisgevingsakte is opgenomen dat de beslissing dateert van 9 februari 2018. Ook in het administratief dossier bevindt zich een nota aan de burgemeester van Ganshoren, waaruit blijkt dat de bestreden beslissing werd getroffen op 9 februari 2018. De Raad kan in deze ook niet anders dan vaststellen dat verzoeker in de aanhef van zijn verzoekschrift uitdrukkelijk de nietigverklaring verzoekt van *"de beslissing genomen door de heer Staatssecretaris voor Asiel en Migratie [...] in datum van 09.02.2018 [...] dat verzoeker hierbij in kennis werd gesteld bij aangetekend schrijven van 13.02.2018"*. Aldus geeft verzoeker in zijn verzoekschrift zelf aan kennis te hebben van zowel de beslissings- als de kennisgevingsdatum van de in casu bestreden beslissing. Hoe dan ook, zelfs indien zou dienen te worden aangenomen dat de datum van de bestreden beslissing onbekend zou zijn, toont verzoeker nog niet aan waarom op grond hiervan tot de nietigverklaring van deze beslissing zou dienen te worden besloten. Het betreft geen op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste. De loutere overtuiging van verzoeker dat dit wel zo zou zijn, volstaat niet. Er kan niet worden vastgesteld, minstens toont verzoeker niet aan, dat in casu een dwingende beslissingstermijn van toepassing zou zijn. Verzoeker toont ook niet aan in welke mate hij nadeel zou hebben ondervonden van een eventuele onduidelijkheid inzake de datum van de bestreden beslissing. Dit betoog is dan ook niet van aard om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

4.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.4. Artikel 21 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen, luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is.”

4.5. Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

4.6. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op uitvoerige wijze heeft uiteengezet waarom hij van oordeel is dat verzoeker een gevaar betekent voor de openbare orde, waarbij tevens rekening werd gehouden met de individuele elementen die verzoekers zaak kenmerken en zijn persoonlijk gedrag geduid wordt. In de bestreden beslissing werd concreet ingegaan op de aard van de door verzoeker gepleegde feiten. Er werd tevens benadrukt dat er sprake is van recidief gedrag, waaruit een *“totaal gebrek aan moreel besef en schuldinzicht”* blijkt, waarbij *“er geen verbetering kon worden vastgesteld aangaande uw persoonlijk gedrag”*. Het betoog van verzoeker dat verweerder zich ertoe zou hebben beperkt te verwijzen naar de door hem opgelopen strafrechtelijke veroordelingen op zich, mist derhalve manifest feitelijke grondslag. Verzoeker tracht de door hem opgelopen veroordelingen te minimaliseren als een jeugdzonde, waarbij hij zich inliet met *“onjuiste personen”*, doch deze loutere bewering kan bezwaarlijk volstaan om de onderbouwde motivering van de bestreden beslissing onderuit te halen. In de bestreden beslissing werd de ernst van de gepleegde feiten aangehaald, evenals het gegeven dat verzoeker – ondanks zijn verklaring aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van de heroverweging van de vluchtelingenstatus dat hij voortaan het beste van zichzelf zou geven – opnieuw werd veroordeeld voor strafrechtelijke feiten. De loutere overtuiging van verzoeker dat er geen sprake kan zijn van een schending van de openbare orde volstaat evenmin om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

4.7. Wat betreft het betoog in de synthesememorie dat geen rekening werd gehouden met de niet-terugleidingsclausule voor wat betreft Albanië, opgenomen in de intrekkingsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat niet kan worden ingezien op welke wijze deze vermelding in de synthesememorie daadwerkelijk een repliek op de nota met opmerkingen zou vormen. Dit betoog betreft veeleer een nieuwe argumentatie van verzoeker. Gelet op artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet moet een middel in principe in het inleidend verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas later aan het licht komt, wat in casu niet blijkt. Het is ook nieuw indien het in het verzoekschrift is ontwikkeld, maar er in de synthesememorie een andere invulling of draagwijdte aan wordt gegeven (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.901). Het thans door verzoeker ontwikkelde betoog inzake de niet-terugleidingsclausule – dat niet kan worden beschouwd als een daadwerkelijke repliek op de argumenten van verweerder en evenmin een verduidelijking van een reeds uitgewerkt onderdeel van een middel betreft – is dan ook een ontoelaatbare uitbreiding van de synthesememorie. Louter volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zo kan in de bestreden beslissing het volgende worden gelezen: *“Daarnaast verklaarde u tijdens uw hoorrecht d.d. 26/12/2016 dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst ernstige problemen riskeert. We merken evenwel op dat deze beslissing enkel betrekking heeft op uw verblijfsrecht in België en u geen bevel om het*

grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, waardoor u noch direct, noch indirect naar uw land van herkomst zal worden teruggeleid." Verzoeker betoogt dat een verwijdering naar een ander land dan Albanië onmogelijk is, doch toont dit niet aan. Hoe dan ook, betreft de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel. Verzoeker kan deze problematiek desgevallend opwerpen in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

4.8. Gelet op bovenstaande toont verzoeker met zijn uiterst summier betoog niet aan dat verweerder ten onrechte stelde dat hij een gevaar voor de openbare orde uitmaakt. Verzoeker blijft in gebreke de uitvoerige motivering dienaangaande onderuit te halen. In deze wijst de Raad er nog op dat verzoeker de gedane beoordeling van zijn persoonlijke omstandigheden volledig onbesproken laat. Verzoeker blijft dan ook in gebreke aan te tonen dat de omstandigheden die zijn zaak kenmerken niet afdoende werden betrokken bij de besluitvorming die heeft geleid tot de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA